

Rob Koops

Met tekeningen van Maruga Koops

OERBLOED

De Raadselbreker



HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Rob Koops
Omslagontwerp: Maruga Koops
Omslagillustraties: © Maruga Koops
Illustraties binnenwerk: © Maruga Koops
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1305 3
ISBN 978 94 027 6902 9 (e-book)
NUR 283
Eerste druk augustus 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Alleen in het donker

‘Niemand zal mij hier ooit vinden.’

Finn-Krepzer

‘Geniet van je gemberdrank!’ riep Finn-Krepzer vanuit de donkere grot naar buiten toe. Hij zag nog net hoe de metselaar zijn hoofd schudde voordat hij de laatste steen in het gat duwde.

De streep zonlicht binnen in de grot werd smaller en smaller totdat die uiteindelijk verdween. Finn-Krepzer keek naar het uiteinde van zijn oude gerimpelde handen, maar hij zag niets. Ook de lichtgele vlekken op zijn armen zag hij niet. Zelfs niet toen hij ze vlak voor zijn ogen hield. Het was aardedonker en de muffe grotlucht sloeg hem in het gezicht.

Finn-Krepzer hoorde hoe de metselaar de mortel aan de buitenkant gladstreek. Het zweet brak hem uit en de twijfel sloeg toe. Had hij wel de juiste beslissing genomen? Het was nog niet te laat. Als hij met zijn volle gewicht tegen het metselwerk aan beukte, dan was hij vrij. De mortel was nog papzacht.

Het was nu of nooit.

Finn-Krepzer haalde diep adem en spande zijn spieren aan, klaar om uit te breken.

Iets hield hem tegen. Als hij zou uitbreken, had het Zevende Boek gewonnen. Dan was alles voor niets geweest.

‘Alleen hierbinnen ben ik vrij.’ Finn-Krepzers stem galmde door de kleine ruimte. Toen hij nog helder kon denken, had hij geprobeerd het boek te vernietigen. Eerst had hij het boven een gloeiend heet vuur gehouden, maar hij had het niet in de vlammen kunnen gooien. Daarna wilde hij het boek met een bijl in stukken hakken. Tevergeefs. Zijn armen weigerden. Het machtige boek had hem,

net als koning Dogan de Krankzinnige eerder, volledig in zijn greep gekregen.

Het was van kwaad tot erger gegaan. Finn-Krepzer was uiteindelijk doodsbang voor zichzelf en zag maar één oplossing: iemand moest hem levend inmettelen en het boek moest zo ver mogelijk bij hem weg worden gehouden.

Hij had in een dorp, ver van deze grot, een smid betaald om het boek te voorzien van het sterkste slot dat hij kon smeden. De enige sleutel van het slot had Finn-Krepzer meegenomen, die hing aan een ketting om zijn nek. Natuurlijk had hij de sleutel kunnen laten omsmelten en vernietigen. Maar hij vertrouwde niets en niemand meer. Dit was het beste. Het boek moest voor eeuwig dicht blijven. Geen enkel mens zou ooit moeten meemaken wat hij had meege maakt.

Daarna had hij een handelaar een flinke som geld gegeven om het boek naar de andere kant van het land te brengen en het daar in de golven van de Bittere Zee te gooien. De man had op zijn leven gezworen de opdracht uit te voeren. En in ruil voor nog een zak met geld had Finn-Krepzer een metselaar bereid gevonden met hem mee te gaan naar een grot in deze afgelegen vallei. En nu was al zijn geld op. Maar wat maakte het uit? Geld was het laatste wat hij hier nodig had.

Buiten hoorde Finn-Krepzer de metselaar drinken van het gemberdrankje dat hij hem had gegeven. De man liet een boer. Het kleine beetje sap van de blauwe wolfskers zou binnen een halve dag zijn werk doen. De gedachten van de man zouden op hol slaan en de grens tussen droom en werkelijkheid zou vervagen. Hij zou zich op de terugweg niet meer herinneren dat hij iemand levend had ingemetseld. En al helemaal niet dat hij dat had gedaan in een nauwe spelonk diep verscholen in de Vallei des Doods. Na een paar dagen zou de metselaar weer de oude zijn. Het zou aanvoelen alsof hij een rare droom had gehad.

Terwijl Finn-Krepzer hoorde hoe de metselaar buiten zijn spullen bij elkaar pakte om op weg te gaan, gleden zijn vingers over de kille stenen. Stevige stenen die hem beschermden tegen het gevaar

van buitenaf. Om zijn nek bungelde de ketting met daaraan de sleutel van het slot.

Het was een geruststellende gedachte dat de handelaar al lang en breed onderweg was naar de Bittere Zee, waardoor de afstand tussen het boek en deze grot groter en groter werd.

Niemand zal mij hier ooit vinden, dacht Finn-Krepzer.

Langzaam liet hij zich op de koele vloer zakken en ging op zijn rug liggen. De geluiden van buiten klonken gedempt. Alsof hij droomde. De duisternis lag als een deken over hem heen. Hij was blij dat hij eerder op de dag zelf ook gemberdrank met een flinke scheut blauwe wolfskers gedronken had. Hopelijk zou die de jeuk op zijn armen en zijn lijden verzachten.

Finn-Krepzer klemde de sleutel stevig in de palm van zijn hand. ‘Eindelijk is Norgië verlost van het Zevende Boek.’

NORGIE



Het heden.

Het jaar 753 na de Grote Overwinning.

De koek der koeken

‘Regels zijn er om te breken.’

Thorwald

Obbe pakt een boek van de plank en veegt met zijn stoffer de kaft schoon. Er dringt wat stof zijn neusgaten binnen, maar dat merkt hij amper. Alleen in het begin moest hij ervan niezen. Een klein stofpluisje dwarrelt omlaag en belandt op zijn mouw. Hij blaast het weg. De groene pij met op de borst de afbeelding van een witte ganzenveer wil hij schoonhouden.

Zijn vingers strijken over de kaft, het oude leer voelt vertrouwd aan. Dit is zijn lievelingsboek, het staat vol prachtige kaarten van alle gebieden van Norgië. De bossen, bergen, dalen en rivieren. Alles heeft een eigen kleur. Verder staan er plattegronden in van de grootste steden van het land met tekeningen van de belangrijkste gebouwen. De kaarten en plattegronden worden afgewisseld met achtergrondverhalen over het ontstaan van Norgië. Obbe kent het boek uit zijn hoofd. 's Avonds in bed haalt hij zich de plattegronden voor de geest en loopt in gedachten door een van de steden uit het boek, waar hij allerlei spannende avonturen beleeft.

Obbe bevindt zich in de werkkamer van wijsgeleerde Gundahart. Hij is de enige stoffer die haar kamer mag schoonmaken. In het begin was dat een grote eer geweest. Na een paar keer is het normaal geworden. Gewoon werk. Het enige voordeel is dat hij alleen is. Hier kan hij het rustig aan doen, met niemand die hem lastigvalt.

Zoals wel vaker is wijsgeleerde Gundahart deze middag elders in de Boekenburcht aan het werk. De Boekenburcht is de plek waar de meeste boeken van het land worden bewaard. Het wordt 'het ge-

heugen van het land' genoemd. Eeuwen geleden was het stukje voor stukje uitgehakt in een reusachtige rotspartij; de rotspartij waarop de overblijfselen van het kasteel van Grunterdam stonden. Het ligt ingeklemd tussen het dorpje Grunterdam en het Meer van Galba, in het diepe zuiden van Norgië.

In de Boekenburcht is een immens doolhof ontstaan van gangen, werkkamers, slaapvertrekken en zalen vol rekken met boeken, boeken en nog eens boeken. Daar diep verscholen in de rots zijn de boeken beschermd tegen hun grootste vijanden: zonlicht en vocht. Alleen als je verder afdaalt, worden de gangen vochtiger. Men beweert dat er onder de Boekenburcht een geheime ondergrondse rivier stroomt. Maar ja, er doen zoveel vage verhalen de ronde. Er zou daar ook een gang vol met schedels zijn.

De Boekenburcht wordt bevolkt door de Orde der Boekhoeders. De boekhoeders zijn de bewakers van de kennis van het land. Ze verzorgen de boeken, bestuderen ze en maken nieuwe. De Orde kent verschillende standen. Helemaal onderaan staan de opscheppers, daarboven de stoffers, kopiïsten en kaartenmakers. Daarna komen de geleerden, met aan het hoofd de wijsgeleerde.

Obbe legt zijn lamswollen stoffer op de plank en slaat het kaartenboek open. Het licht van een fakkel aan de muur beschijnt het boek. Hij laat zijn handen over de kaart van Norgië glijden. Het eiland bestaat uit het koninginnerijk Meeringen, waar Obbe woont, Oudgrauwland, Middenstede en Droogwaard, de ruige stad op zee. Hoog in het noorden zijn de hoogste bergen van het land afgebeeld, de Pagadderbergen. Een smal pad kronkelt omhoog naar de top. Weinigen hebben de bergen ooit beklommen. Het uitzicht is – zo stelt Obbe zich voor – adembenemend. Het is de enige plek op aarde waar je de Puist van Grunk, de machtige kraterberg die lang geleden vuur had gespuwd, van bovenaf kan zien.

Obbe droomt ervan om kaartenmaker te worden en alle belangrijke plaatsen in het land te bezoeken om er tekeningen van te maken. Hij zet het boek terug op de plank en met de platte achterkant van de stok van de stoffer drukt hij voorzichtig tegen de kaften aan om er zeker van te zijn dat geen van de boeken uitsteekt. Boeken

horen keurig naast elkaar te staan. Kaft aan kaft. Kaarsrecht. Zo heeft hij het geleerd.

Tevreden loopt hij naar de andere kant van de werkruimte en klopt met zijn stoffer op het zware tapijt dat daar aan de rotswand hangt. Het is gemaakt van wol, linnen en zijde en is opgehangen aan een stevige gouden stang met versierde slangenkoppen aan beide uiteinden. Hij kijkt er niet graag naar. Het stelt een naargeestig kasteel voor dat op het punt staat verzwolgen te worden door een enorme vloedgolf. Op de kantelen van het kasteel steekt een prinses haar handen in de lucht. Elke keer als Obbe het wandtapijt ziet, heeft hij het gevoel dat ze hem recht aankijkt en om hulp roept.

Naast het tapijt bevindt zich een kleine halfronde deur. Daarachter is de Verborgene Kamer. Die kamer is verboden voor alle boekhoeders, behalve de wijsgeleerde. Het is daarbinnen vast en zeker prachtig, zo stelt Obbe zich voor. De deur zit altijd op slot en Obbe heeft weleens door het sleutelgat gespiekt, maar het is er te donker om iets te kunnen zien.

Er is nog een voordeel om hier te werken. Op de werktafel staat een aardewerken pot. Nieuwsgierig als hij is, heeft hij de eerste keer dat hij hier was, ontdekt dat er honingkoeken in zitten. Deze zijn bestemd voor de gasten van de wijsgeleerde en beslist niet voor boekhoeders. Het is voor boekhoeders verboden om onnodig veel te eten. Je eet zo weinig mogelijk en alleen eenvoudige maaltijden. *We leven om te lezen en we eten om te leven*, luidt de belangrijkste regel van de Orde. Obbe vindt het maar een stomme regel.

‘Regels zijn er om te breken,’ mompelt hij. Dat heeft hij geleerd van zijn vriend Thorwald de koksmaat en het klinkt hem goed in de oren. Wat maakt één honingkoek meer of minder uit? Obbe haalt voorzichtig de deksel van de pot af. De aangename geur van versgebakken koeken dringt zijn neusgaten binnen. Zijn vingers vinden zonder problemen de grootste honingkoek. De koek is volmaakt rond en ziet er verrukkelijk uit. Een echte Grunterdamse honingkoek. ‘De koek der koeken,’ zegt Obbe grijnzend. Hij sluit zijn ogen en neemt een hap. De knapperige koek breekt in stukken in zijn mond. Hij kauwt ze fijn tot kruimels en laat ze smelten op zijn tong.

De koek smaakt zoet met een vleugje zout. En bovenal smaakt hij naar meer. Al snel verdwijnen er nog twee koeken in zijn mond.

Al kauwend ziet Obbe boven op de sierkast een oude, versleten schoen liggen. Waarom is hem de schoen nooit eerder opgevallen? Hoelang ligt die er al? Dan valt zijn oog op een houten kroon naast de schoen. De heilige Midwinterkroon! Tijdens het Midwinterfeest mag één boekhoeder deze kroon dragen. Dat is de boekhoeder die het afgelopen jaar iets bijzonders heeft gedaan.

Obbe aarzelt, pakt de houten kroon van de kast en zet hem op zijn hoofd. Als hardwerkende stoffer heeft hij de Midwinterkroon dit jaar dik verdiend. Hij gaat kaarsrecht staan, schraapt zijn keel en zegt gewichtig: ‘Buig voor mij, Rafenna!’

‘Geen haar op mijn hoofd die daaraan denkt,’ klinkt het achter hem.

De dief, de leugenaar en de sloper

'Ik walg van je.'

Rafenna

Obbe is zo druk bezig geweest met de koek en de kroon dat hij niet heeft gehoord dat de grote deur zachtjes is opengegaan. Verschrikt draait hij zich om.

In de deuropening staat een lange meid in een donkergrijze pij. Rafenna! Ze is onlangs de nieuwe rechterhand van wijsgeleerde Gundahart geworden, nadat de vorige plotseling is overleden. Als geen ander kent Rafenna de regels van de Orde der Boekhoeders. Dat zijn er meer dan honderd. Rafenna kan ze woord voor woord opdreunen. En ze houdt zich er zelf streng aan.

Iedereen vindt haar knap, iedereen behalve Obbe. Hij vindt haar eng en op een uitgerekte raaf lijken met haar spitse neus, lange lijf en donkere kleding. Alleen haar lange, spierwitte haren passen er niet bij. En het ergste van alles is dat ze stinkt naar uien. Voor elke maaltijd eet ze een hele ui rauw op. Daarna neemt ze een paar muizenhapjes van het eten. Eten is er immers niet om van te genieten.

Obbe haat uien en hij haat Rafenna.

'I-Ik heb niets fout gedaan, toch?' stamelt hij en hij slaat de kruimels van zijn groene pij.

'Je bent dertien, maar je gedraagt je als een klein kind,' zegt Rafenna met haar hoge schelle stem. 'Stiekem koekjes stelen!'

Obbe plukt wat aan het donshaar op zijn bovenlip.

'Wij leven om te lezen,' vervolgt Rafenna.

'Het was één klein koekje,' liegt Obbe.

‘Ik walg van je. Jij bent een boekhoeder onwaardig.’

‘We maken allemaal weleens een foutje,’ fluistert hij.

‘Ja, en als we een fout maken, dan krijgen we straf,’ bijt Rafenna hem toe.

Obbe krimpt ineen. Ze heeft gelijk en dat maakt het alleen nog maar erger. Elke overtreding, misstand of fout meldt zij keurig bij wijsgeleerde Gundahart. En Rafenna kennende zal ze dat onmiddellijk doen. Regels zijn regels. In het vuistdikke logboek houdt zij alle overtredingen van iedereen bij. *En achter mijn naam staan vast al een heleboel kruisjes*, denkt Obbe.

Rafenna’s felblauwe ogen kijken dwars door hem heen. ‘Je bent een leugenaar en een dief. En jij wilt een kaartenmaker worden? Dat kun je vergeten.’

Obbe heeft er spijt van dat hij haar een keer heeft verteld wat hij graag wil worden.

Ze maakt aanstalten om weg te lopen. ‘Wacht!’ Obbe doet een stap naar voren en probeert haar tegen te houden.

‘Raak me niet aan!’ Haar ogen schieten vuur. ‘Of wil je nog zwaarder gestraft worden?’

Hij deinst achteruit, bijna had hij haar arm vastgegrepen. Dat zou een lelijke vergissing zijn geweest! Mannelijke boekhoeders mogen zonder toestemming geen enkele vrouw aanraken. Na drie opzettelijke aanrakingen word je voorgoed verbannen uit de Orde.

‘En haal die houten kroon van je hoofd.’

Obbe rukt de kroon van zijn hoofd en legt hem vlug op de werktafel. Daarbij stoot hij met zijn arm de pot met honingkoeken om. Wonderwel weet hij hem op te vangen voordat hij omvalt, maar zijn scheenbeen komt daarbij vol tegen de tafelpoot aan. Au! Een pijnscheut vlamt door zijn bot. Hij verbijt de pijn, maar de pot glijdt alsnog uit zijn handen en de deksel schiet los.

Opeens gaat alles snel. Obbe ziet hoe de honingkoeken door de lucht vliegen. Hij leunt met zijn hand op de tafel, waardoor die gevaarlijk naar één kant overhelt. De houten kroon schuift naar de rand. Obbe duikt erachteraan en strekt zich uit, maar hij blijft haken en het volgende moment rolt de kroon al over de vloer.

Obbe verliest zijn evenwicht en met een kreet valt hij voorover. Hij kan zich op het allerlaatste moment vastgrijpen aan de punt van het wandtapijt. De stang buigt gevaarlijk door onder het gewicht van zijn stevige jongenslichaam. Eén ogenblik denkt hij dat hij zijn evenwicht heeft gevonden, maar dan, met een geweldige knal, breekt de stang dwars doormidden. Er klinkt een scheurend geluid en met een donderend geraas valt alles naar beneden. De gouden slangenkop komt met een klap op zijn schouders terecht. Ah! Nog meer pijn! Daarna verdwijnt hij onder het afgescheurde stuk tapijt tussen de potscherven en stukken koek.

Hij hoort hoe Rafenna in haar handen klapt. ‘Goed gedaan! Je bent niet alleen een leugenaar en een dief, maar ook een sloper. Ik zal ervoor zorgen dat jij weer een opschepper wordt. Dat is het enige waar jij geschikt voor bent. Ik zei toch dat het ongeluk bracht.’

Rafenna’s voetstappen verwijderen zich en Obbe komt kreuwend onder het tapijt vandaan. Hij wrijft over zijn pijnlijke scheenbeen en bekijkt de blauwe plek op zijn schouder. Maar de ergste pijn zit vanbinnen. Rafenna’s laatste woorden snijden door zijn ziel. Onwillekeurig glijdt zijn hand over de langgerekte bruine moederplek in zijn nek. Hij zit op een plek waar hij goed zichtbaar is. Rafenna noemt die moederplek zijn ongeluksteken.

Nou, dat klopt, want kaartenmaker worden kan hij wel vergeten. Hij is waarschijnlijk terug bij af als opschepper. Binnenkort moet hij net als vroeger emmers met uitwerpselen van de boekhoeders als mest uitgieten over de moestuinen. Zijn groene pij met witte ganzenveer op de borst zal hij moeten inruilen voor een bruine pij zonder afbeelding.

Alleen al de gedachte aan het smerige werk maakt Obbe misselijk.

We leven om te lezen

'Jij zult boeten voor je fouten.'

Rafenna

'In mijn lange leven heb ik me nog nooit zo vergist in iemand als in jou, Obertus uit Labbe.' De woorden van Gundahart galmen door de Erezaal. Ze zit achter een tafel op een verhoging. Ze draagt zoals iedereen een groene pij, alleen staat op haar borst de gouden ganzenveer afgebeeld. Wanneer de stem van Gundahart langzaam wegsterft, kan je een speld horen vallen.

De Erezaal is met zijn kleurrijke bogen en machtige pilaren veruit de grootste en indrukwekkendste ruimte in de Boekenburcht. Normaal gesproken zit de zaal tijdens het avondeten niet eens halfvol. De meeste boekhoeders maken liever eerst hun werk af en eten later. Vandaag is de Erezaal echter afgeladen. Elke plek aan de lange tafels is bezet en voor iedereen staat een bord dampende uiensoep.

Obbe zit vooraan aan de eerste tafel, zodat iedereen hem goed kan zien. Hij ziet de glazige slierten drijven in het bruine water. De walgelijke zoete lucht slaat hem in het gezicht. Is dit eten zijn straf?

Niemand in de Erezaal heeft de soep aangeraakt, eerst zal Obbe de stoffer zijn straf krijgen. Zijn overtredingen zijn als een lopend vuurtje door de Orde gegaan, daar heeft Rafenna wel voor gezorgd. Zijn bestraffing is een welkome onderbreking van hun doorgaans eentonige bestaan. Iedereen heeft het werk snel afgemaakt om erbij te zijn.

Obbes beste vriend Thorwald zit een paar tafels verderop. De koksmaat legt zijn wijsvinger op zijn hart, hun vriendschapsteken.

Gundahart komt overeind. Rafenna staat met haar armen over

elkaar achter de wijsgeleerde. Het licht van de fakkels aan de muur werpt spookachtige schaduwen over haar gezicht.

Obbe rilt en kijkt vlug naar Gundahart. Oudere boekhoeders zeggen dat Gundahart vroeger een lange, statige vrouw was, maar dat de tijd haar lijf heeft kromgetrokken. Haar lange witte haren zijn in een eenvoudige vlecht gebonden. Ondanks haar hoge leeftijd straalt haar gerimpelde gezicht nog altijd kracht en gezag uit. En haar stem weet met gemak de hele zaal te vullen.

‘Deze jongen...’ Gundahart wijst met haar staf zijn kant op. ‘...heeft alles in de waagschaal gesteld voor een doodgewone koek.’

Obbe kan wel door de grond zakken nu al die boekhoeders naar hem kijken.

‘Ik ben diep teleurgesteld in je,’ vervolgt Gundahart streng. ‘Je hebt de spot gedreven met de heilige houten Midwinterkroon en een eeuwenoud wandtapijt vernield.’

Obbe richt zijn blik op zijn bord soep en buigt zijn hoofd. ‘Het spijt me.’

‘Spijt! Spijt! Wat kopen we daarvoor?’ Rafenna’s stem galmt door de ruimte. ‘Jij zult boeten voor je fouten!’

Gundahart maant haar rechterhand tot kalmte. ‘Zoals iedereen weet, voeden wij ons met kennis. Wij leven van de boeken. Wij leven voor de boeken.’

De lippen van Rafenna vormen de regels woord voor woord mee.

Zodra de wijsgeleerde uitgesproken is, geeft ze Rafenna een teken en loopt die de trap van het podium af. Boekhoeders strekken hun nek om niets te hoeven missen. Obbe voelt hoe ontelbare ogen in zijn rug prikken. Vlak voor hem stopt Rafenna en ze rochelt zo hard als ze kan. Hij wordt onpasselijk van het smerig reutelende geluid vanuit haar keel. Een ogenblik lang denkt hij dat het daarbij zal blijven.

Dan spuugt Rafenna alles uit over zijn bord. Een grote, slijmerige klodder drijft boven op zijn soep. Hij hoort hoe er om hem heen gegniffeld wordt. Met een voldane blik loopt Rafenna terug naar haar plek op het podium.

‘Laat ons eten,’ beveelt Gundahart en ze gaat zitten.

Om Obbe heen vallen de boekhoeders aan op hun uiensoep en tussendoor kijken ze vol verwachting toe hoe hij zijn soep zal opeten. *Laat dit vlug over zijn*, smeekt hij in gedachten. Met zijn lepel schept hij de klodder uit zijn soep. Net als hij een hap wil nemen, glijdt de klodder terug in zijn soep. Er klinkt gelach.

‘Stilte!’ schreeuwt Rafenna. Het gelach verstomt meteen. Boekhoeders worden geacht in stilte te eten.

Ik laat me niet kennen, denkt Obbe. En na een paar pogingen lukt het hem om de grote klodder in zijn mond te krijgen. Kokhalzend slikt hij hem door. Haastig eet hij de rest van de soep op. Elke hap smaakt slijmerig en vies. Hij schept zijn bord leeg, weet alles binnen te houden en is opgelucht dat hiermee zijn straf erop zit.

Gundahart staat weer op. ‘Stoffer Obertus, volg mij naar mijn werkkamer. Daar zul je je straf krijgen.’ Rafenna overhandigt haar de houten staf en helpt haar het podium af.

Obbes mond valt open. *Ben ik niet al genoeg vernederd en gestraft? Waarom is Gundahart zo streng?* Maar haar tegenspreken zou alles nog erger maken. Met lood in zijn schoenen volgt hij haar tussen de eettafels door. Thorwald legt zijn wijsvinger op zijn hart en Obbe doet hem na, zonder veel overtuiging. Hij vecht tegen zijn tranen en volgt de wijsgeleerde door de lange gangen naar haar werkkamer. Het rumoer van de Erezaal verstomt achter hem.

Gundahart gaat haar werkkamer binnen en neemt plaats achter haar werktafel, haar knokige handen rustend op de houten staf.

Obbe doet de deur achter zich dicht. Er staat een nieuwe aardewerken pot op de tafel en aan de rotswand hangt een ander tapijt. Gedachten tolleren door zijn hoofd. *Moet ik weer opschepper worden? Of word ik verbannen als boekhoeder?* Hij houdt zijn ietwat bolle buikje in, alsof hij er daardoor minder schuldig uitziet, en bereidt zich voor op het ergste.

De wijsgeleerde kijkt hem strak aan, loopt naar het wandtapijt en laat haar gerimpelde hand over het groene landschap glijden dat erop staat afgebeeld. De stilte is ondragelijk. Plotseling draait ze zich om. ‘Weet je waaraan ik een nog grotere hekel heb dan aan iemand die de regels overtreedt?’

Hij durft haar niet aan te kijken, bang voor wat er komen gaat.
'Aan een klikspaan.'

De ware betekenis van die woorden dringt amper tot hem door. Het is toch de taak van Rafenna om als rechterhand misstappen door te geven aan de wijsgeleerde?

'Vergeef me dat smerige gedoe met die soep. Rafenna had dat verzonnen en ik wilde geen argwaan wekken.' Gundahart wijst met haar staf naar een krukje in de hoek. 'Ga zitten, mijn jongen.'

Obbe begrijpt er niets meer van, maar hij gaat vlug op het krukje zitten voordat ze zich bedenkt.

Ze haalt de deksel van de pot en houdt hem onder zijn neus. 'Koekje?'

Zijn mond valt open. Hij is met stomheid geslagen.

'Een aanbod van de wijsgeleerde afslaan is erg onbeleefd,' zegt Gundahart glimlachend.

Vlug vist hij een koek uit de pot.

Daarna pakt ze zelf ook een koek en neemt er een hapje van. 'Zo, vertel eens, wat weet jij van het Zevende Boek?'